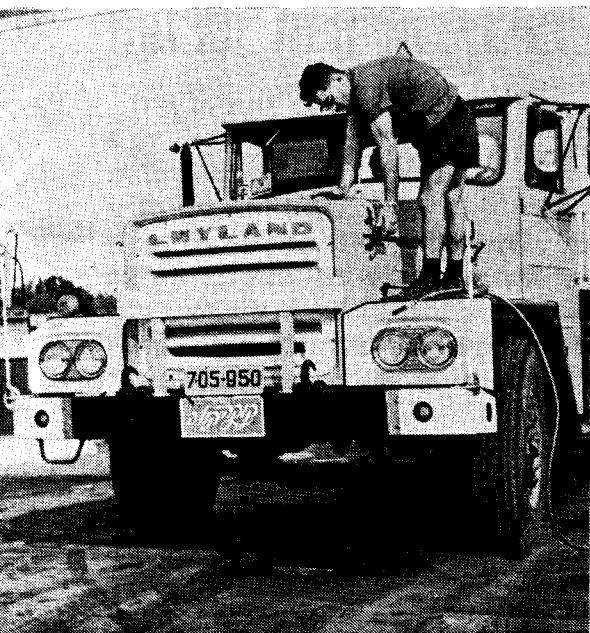

פִּרְסוּמָה...

פִּרְסוּמָה...

פִּרְסוּמָה...

ביום שני, ה-28 באוקטובר, נסענו בכביש קרית-שמונה — ראש-פינה. השעה היתה שעת אחר צהריים מוקדמת, כאשר על הכביש החלק הופיעה מולנו מיכלית-טרמס להובלת חלב. מאותן מיכליות ענקיות הקרויות גורר-נתמך (סאמיטריילר) שה"סוס" הרתום אליו — צבעו כתום-עליוז. הדיוט כי יקרא שורות אלה יחשוב ודאי כי מיכלית כזאת הינה צחורה מצחור ועל חזיתה ודפנותיה מצויירים מיני ציורים וכרזות המעוררים את האזרח לגנום מהלבן הלבן הזה. ועוד אפשר לחשוב כי ציורים אלה סימן-היכר הם למיכלית חלב. אך כפי שידוע לקוראינו — להד"ם. הכרתי שזאת מיכלית חלב היות ומצוי אני בעניינים אלה, מכונית — כי חלב תוביל, אכירנה מיד ומרחוק.

אך בכל זאת על הפגוש של סאמיטריילרנו זה התנוססה כרזת פרסומת, לא גדולה מדי, לא בולטת מדי. בגלל היותה כה מוכרת וידועה, קל היה להבחין מי היא ומה היא כרזה זאת. זה היה שלט פח סמוק-חזות. על רקע אדום מתנוססות אותיות מסולסלות, אותיות המתחברות לשתי מילים; רוצים לנחש? בבקשה, שתי דקות. לכל אחד מותר לנחש פעמיים.

שתו חלב? — לא.

כוס חלב? — לא.

חלב תנובה? — לא.

לא ניחשתם? — אגלה לכם, כי קצרה היריעה

והזמן דוחק.

או שמא לא תופתעו כלל, כי ראיתם את

המיכלית לפני?

„קוקה-קולה“ (Sic!) — כך היה כתוב על השלט שעל פגוש מכונית המיכל!

מן הסתם הנהג חמד לו לצון.

עוברת לה המכונית במחלבה, במשקים ואיש לא מוריד את השלט?

כאמור קל היה להכיר את השלט, הרי שתי מילים אלו מצווחות אלינו בזמן האחרון מכל פינה — מהרדיו, מהעתון, משלטים ופלאקאטים, ותחת כל עץ רענן. כל מכונית המובילה את הבקבוקים של הקוקה-קולק, החום-החום הזה, אפשר להבחין בה ממרחק של מיל.

ואילו החלב, עובר-חולף לו בקול דממה דקה. חלב מפוסטר, יוגורט, פריגורט, אשל, זבדה, שמנת, קוטג', גבינות גבע, גוש-חלב, טל-העמק, שניר והרדוף ועוד כל הפמליא הגדולה והכבודה — קומו צאו לכבישים ולרחובות, לבתי-קולנוע ולאולפני הרדיו, התהדרו במלבושיכם על אצט-באות החנויות וצעקו וצעקו גדולה!

משה קליין

שה"מ, משרד החקלאות